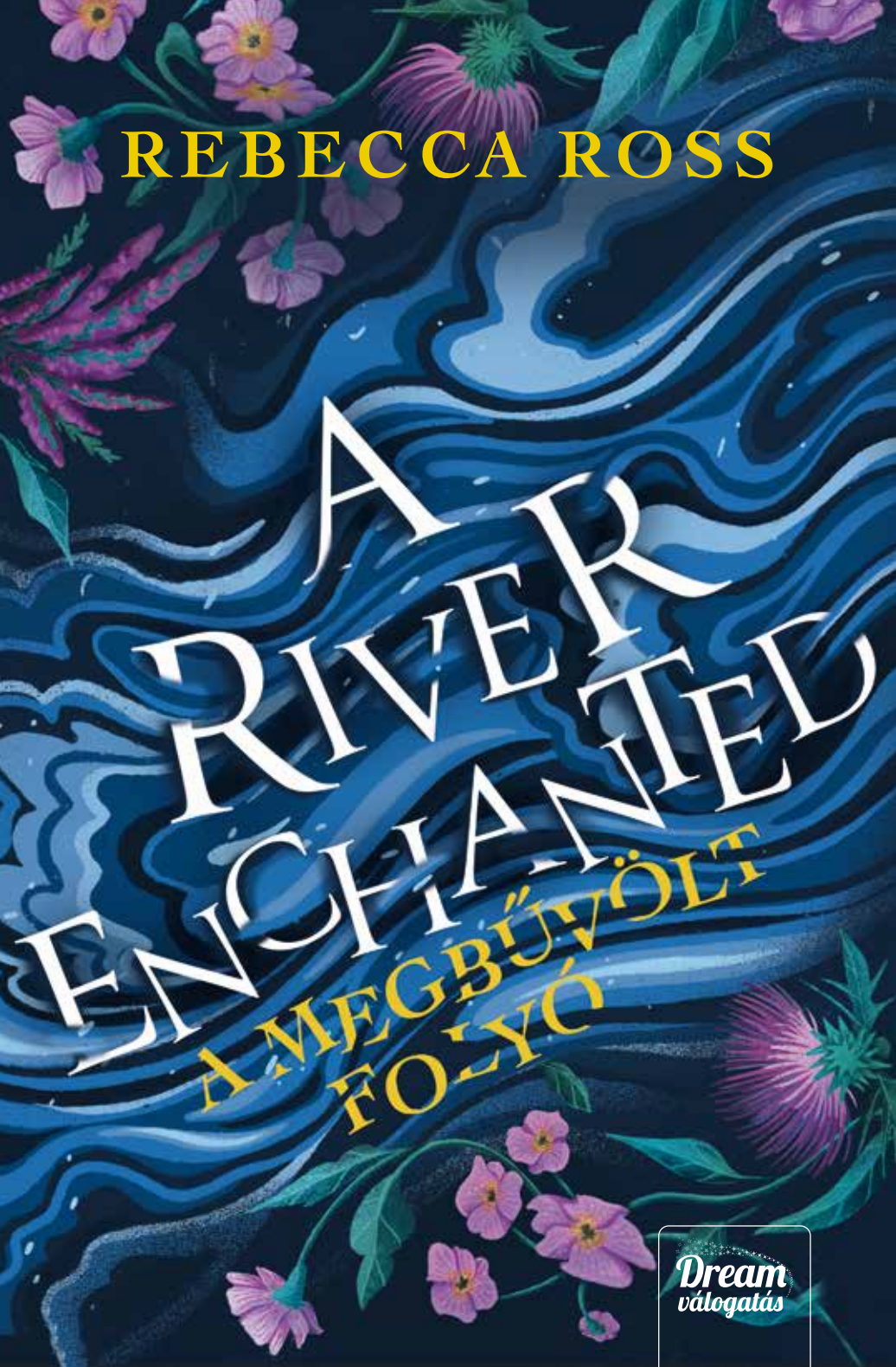
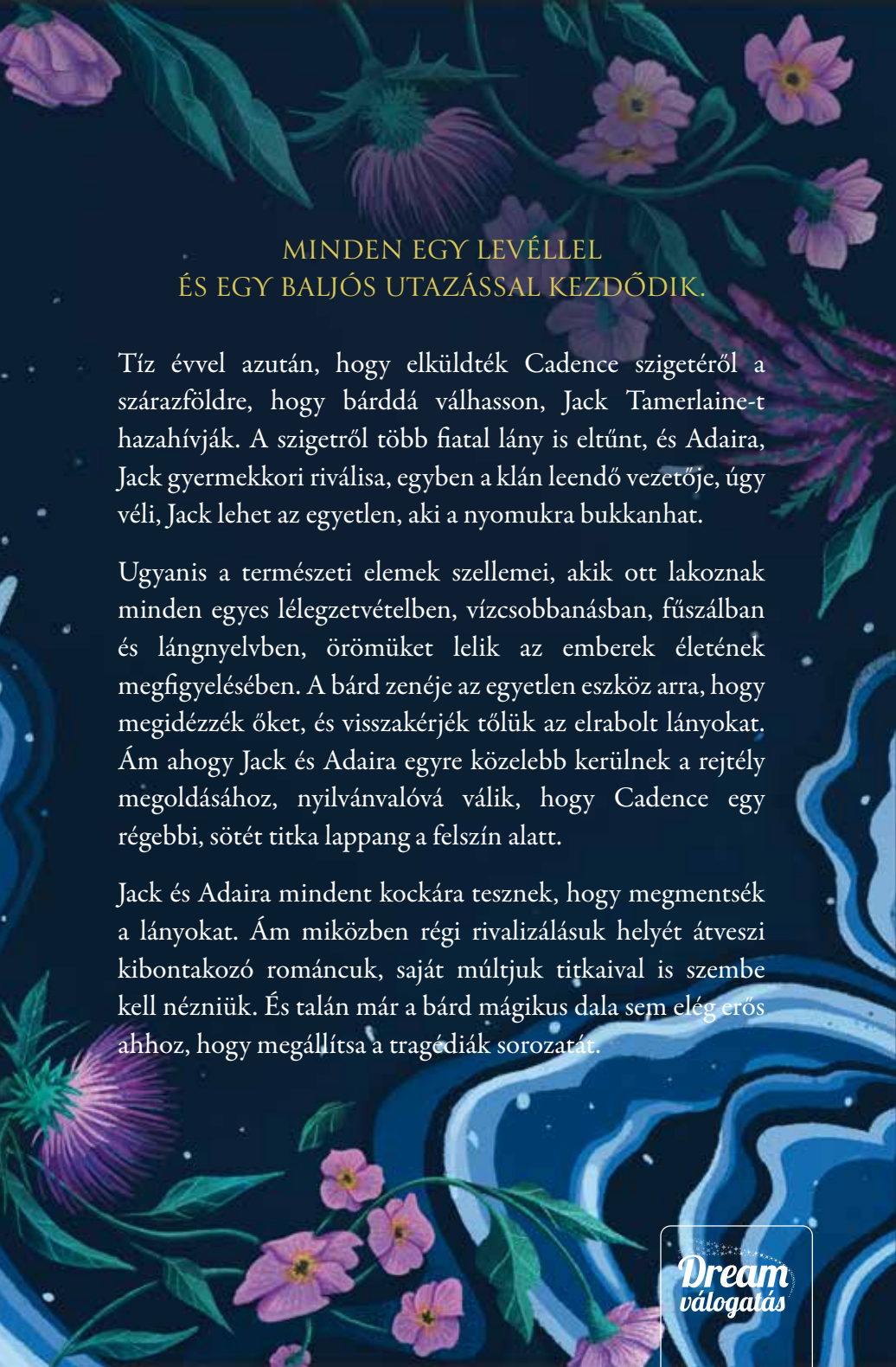

REBECCA ROSS

A
RIVER
ENCHANTED
A MEGBÜVÖLT
FOLYÓ

Dream
válogatás

MINDEN EGY LEVÉLLEL ÉS EGY BALJÓS UTAZÁSSAL KEZDŐDIK.

Tíz évvel azután, hogy elküldték Cadence szigetéről a szárazföldre, hogy bárdká válhasson, Jack Tamerlaine-t hazahívják. A szigetről több fiatal lány is eltűnt, és Adaira, Jack gyermekkori riválisa, egyben a klán leendő vezetője, úgy véli, Jack lehet az egyetlen, aki a nyomukra bukkanhat.

Ugyanis a természeti elemek szellemei, akik ott lakoznak minden egyes lélegzetvételben, vízcsobbanásban, fűszálban és lángnyelvben, örömeiket lelik az emberek életének megfigyelésében. A bárd zenéje az egyetlen eszköz arra, hogy megidézzék őket, és visszakérjék tőlük az elrabolt lányokat. Ám ahogy Jack és Adaira egyre közelebb kerülnek a rejtély megoldásához, nyilvánvalóvá válik, hogy Cadence egy régebbi, sötét titka lappang a felszín alatt.

Jack és Adaira mindent kockára tesznek, hogy megmentseék a lányokat. Ám miközben régi rivalizálásuk helyét átveszi kibontakozó románcuk, saját múltjuk titkaival is szembe kell nézniük. És talán már a bárd mágikus dala sem elég erős ahhoz, hogy megállítsa a tragédiák sorozatát.

Rebecca Ross

a New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, tizenéveseknek és felnőtteknek szóló fantasykönyveket ír. Több népszerű duológiája jelent már meg, köztük a Letters of Enchantment, az Elements of Cadence és a The Queen's Rising. Amikor nem ír, akkor nagy valószínűséggel a kertjében találjuk, ahol vadvirágokat termeszt és ihletet gyűjt az újabb történeteikhez. Férjével és kutyájával Északkelet-Georgiában él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.rebeccarossaauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

*Dream
válogatás*

„Olyan történet, amely a politikai intrikát ötvözi egy fantasy és egy thriller elemeivel. Ross egy tökéletesen felépített világot mutat be, amelyet a skót mítoszok és legendák ihlettek, és amelyben megannyi hőst ismerhetünk meg. Egy gazdag fantasytörténet bárdokról és szellemekről, amelyben a varázslatos sziget környezete is főszereplővé lép elő.”

Kirkus Reviews

„A szerző megírta a legszebb sorokat, amiket valaha is volt szerencsém olvasni egy fantasyregényben... A River Enchanted pontosan a megfelelő húrokat pendítette meg nálam, és az elsőtől az utolsó oldalig lebilincselte.”

GateCrashers

„Amikor visszagondolok erre az olvasmányra, egyetlen szó jut eszembe: »csodálatos«. A regény szereplői igazán valóságghű karakterek, akik elfelejtetik veled, hogy a fantázia szülte őket.”

Richmond News

„A romantika, az intrika és a mítosz fenséges keveréke. Rebecca Ross egy lenyűgöző történettel gazdagítja a kelta mítoszok által ihletett fantasyvilágok sorát. Világteremtésével és lírai prózájával ez a történet egyszerre modern és időtlen, és a műfaj kiválóságainak hagyományából merít, amit érzékenységgel társít.”

BookPage

*Dream
válogatás*

REBECCA ROSS

A
RIVER
ENCHANTED
A MEGBŰVÖLT
FOLYÓ

— részlet —

Dream
válogatás

1. FEJEZET

Éjszaka volt a legbiztonságosabb az átkelés az óceánon, amikor a hold és a csillagok fénye beragyogta a víz felületét. Jacket legalábbis ebben a meggyőződé-
sben nevelték. Csakhogy nem volt biztos benne, ezek a régi hiedelmek továbbra is érvényesek-e még.

Éjfélre járt az idő, és épp most érkezett meg a Nagyba-
jom nevű halászfaluba, a szárazföld északi partjára. Jack úgy
gondolta, találó ez a név, miközben kénytelen volt befogni az
orrát; a környék ugyanis fertelmesen bűzlött a heringektől.
A masszív udvari kapukat vörösesbarnára színezte a rozsdá,
a házak mintha összegörnyedve sorakoztak volna cölöplába-
ikon. Minden egyes ablak elsötétítve, a zsalugáterek berete-
szelve: a lakók így próbálták kizárni a könnyörtelenül üvöltő
szelet. Még a kocsmát is zárva találta: a tűz kialudt odabent,
a söröshordókba már rég beleverték a dugókat. Semmi sem
mozdult a kóbor macskák kivételével, akik az ajtók előtt le-
fetyelték a nekik odakészített tejet. Rajtuk kívül csak a kikö-
tőben, a rakparton volt mozgás: forogtak a fogaskerekék és
billegték a csónakok.

Maga a település sötétnek és nyugodtnak tűnt, mintha itt minden álomba merült volna már.

Jack tíz évvel ezelőtt vállalkozott első és egyetlen alkalommal arra, hogy átkel az óceánon. Az átjutáshoz a szigetről a szárazföldre kedvező szél esetén úgy két órára volt szükség. Ugyanebbe a faluba érkezett akkor is: egy vén tengerész kalauzolta át a csillagoktól fénylő vízen. A férfi szélnek és napsütésnek kitett bőre a hosszú évek során cserzetté vált, ő maga marcona megjelenésű volt, de Jacket ez sem riasztotta vissza attól, hogy beüljön az evezős csónakjába, és így közelítse meg a szigetet.

Jól emlékezett arra az első pillanatra, amikor az itteni szárazföldet tapodhatta a lába. Tizenegy évesen az első benyomása az volt, hogy itt más szag terjeng a levegőben, még az éjszaka közepén is. Mintha a nedves kötélé, a halé és az erdei füsté keveredett volna benne. Mint egy dohosodó mesekönyvé. Még a föld állagát is furcsának érezte a csizmája alatt, és mintha mind keményebbé és szárazabbá vált volna, ahogy egyre délebbre haladt.

– Miért nem hoz hangokat a szél? – kérdezte a matrózól.

– Tudod, fiam, itt nem valami beszédesek a népek – felelte a férfi, és megrázta a fejét, amikor azt gondolta, hogy Jack nem látja.

Beletelt még néhány hétbe, mire Jack megtudta, hogy a Cadence szigetén született és nevelkedett gyerekek a szóbeszéd szerint félig vadak és furcsa lények. Nem sokan jöttek át ide a szárazföldre, ahogyan Jack tette. És még ennél is kevesebben maradtak ott olyan hosszú ideig, mint ő.

Jack még tíz év elteltével sem felejtette el azt az első szárazföldi ételt, amelyben része lehetett. Iszonyúan száraz volt, és borzalmas ízű. Arra is emlékezett, amikor először lépett be az egyetem épületébe, ahol megrökönyödött a hatalmas belső tér láttán és a zene hallatán, amelyet a kanyar-

gós folyosók visszhangzottak. És emlékezett a pillanatra is, amikor rájött, hogy soha többé nem fog hazatérni a szigetre.

Jack felsóhajtott, és ettől egyszerre elporladtak az emléképei.

Későre járt az idő. Jack már egy egész hete úton volt, és most itt találta magát, mindenféle logikával dacolva, készen arra, hogy ismét átkeljen. Már csak az öreg matrózt kellett megtalálnia. Végigsétált az egyik utcán, próbálta felidézni, hol találhatja a bátor férfit, aki annak idején átevezett vele a vízen. Macskák futottak szanaszét, és egy üres üveg gurult a hézagosan lerakott macskaköveken. Olyan érzése volt, mintha őt követné. Végül észrevett egy ismerősnek tűnő ajtót, közvetlenül a város szélén. Egy lámpás függött a tornácon, amely langyos fényt vetett egy vörös ajtóra, amelyről pattogzott a festék. Igen, valóban, volt itt egy piros ajtó, idézte fel magában Jack. És egy sárgarézből készült, polip alakú kopogtató is tartozott hozzá. Ez volt a rettenthetetlen tengerész háza.

Jack állt már egyszer ugyanezen a helyen, és szinte látta lelki szemeivel múltbeli önmagát – egy vézna, szélborzolta fiút, aki mogorva arckifejezésével próbálta leplezni a könnyeket a szemében.

– Kövess, fiam! – mondta a tengerész, miután kikötött a csónakjával, és felvezette Jacket a lépcsőn a piros ajtóhoz.

Éjszaka volt, a levegő csípősen hideg. A szárazföldre jellemző ez a fogadtatás.

– Itt fogsz aludni, aztán reggel a kocsival elmégy majd az egyetemig.

Jack bólintott, de aznap éjjel szemhunyásnyit sem aludt.

Lefeküdt a tengerész házában a padlóra, bebugyolálta magát egy kockás pléddel, és behunyta a szemét. Egyre csak a sziget körül forogtak a gondolatai. A holdbogáncsok hamarosan virágoztak, és Jack gyűlölte az anyját, amiért elküldte otthonról.

De aztán valahogyan túltette magát azon a gyötrelmes pillanaton, mint aki hirtelen felnőtt. És gyökeret eresztett egy idegen helyen. Bár az igazat megvallva, még mindig csenevésznek érezte magát, és dühös volt az anyjára.

Fellépdelt a rozoga tornác lépcsőjén, a hajtincsei a szemébe hullottak. Éhes volt, és már kezdett elfogyni a türelme, még akkor is, ha éjfélkor kopogtatott be a házba. Újra és újra hozzáütötte a rézpolipot az ajtóhoz.

Nem hagyta abba egészen addig, amíg átkozódást nem hallott a fatábla mögül, majd hallotta, hogy elfordul a zár. Egy férfi tépte fel az ajtót, és hunyorogva nézett rá.

– Mit akarsz?

Jack azonnal tudta, hogy ez a fickó nem az a tengerész, akit keresett. Ez a férfi túl fiatal volt, bár az időjárás az ő arcát is cserzettette. Jack úgy gondolta, ő is halász lehet, mert a házából osztriga, füst és olcsó sör szaga terjengett.

– Egy tengerészt keresek, aki elvinne Cadence-be – felelte Jack. – Egyikük évekkel ezelőtt itt lakott, és akkor ő hozott át a szigetről a szárazföldre.

– Az az apám lehetett – felelte a halász zord hangon. – Ő azonban meghalt, úgyhogy már sehová sem vihet téged.

Azzal a lendülettel be akarta csukni az ajtót, de Jack gyorsan odalépett a nyílásba a lábával, hogy megakadályozza.

– Sajnálattal hallom. És te el tudnál vinni oda?

A férfi vérekes szeme hatalmasra tágult, aztán elnevette magát.

– Cadence szigetére? Nem, nem tudlak elvinni oda.

– Félsz talán?

– Hogy félek-e? – A halász jóindulata megtört, akár egy száraz és kopott kötél. – Nem tudom, hol éltél az utóbbi egy-két évtizedben, de a sziget klánjai ádázul védelmezik a területeiket, és nem nézik jó szemmel az idegen látogatókat. Ha te elég bolond vagy ahhoz, hogy odamenj, akkor előbb el kell küldened egy kérvényt erről egy hollóval. Aztán meg kell várnod, hogy engedélyt adjon az utazásodra az a nagy-

úr, akinek a földjére akarsz lépni. És mivel a sziget urai maguk osztják be az idejüket... Nos, számíts rá, hogy biztosan várnod kell a válaszra egy ideig. Vagy ami még jobb lenne: megvárhatnád az őszi napéjegylenlőséget, amikor sor kerül a következő árucserére. Őszintén szólva én azt javasolnám, hogy várj addig.

Jack szótlánul előhúzott egy összehajtogatott pergamenlapot a köpenye zsebéből. Átnyújtotta a levelet a halásznak, aki a homlokát ráncolva végigbogarászta az írást a lámpa fényében.

Jack szóról szóra az emlékezetébe véste ezt az üzenetet.

Számtalanszor elolvasta már azóta, hogy az előző héten megérkezett, és mélyen felkavarta az egész életét.

Sürgős ügy miatt szükséges, hogy azonnal hazajöjj. Kérlek, az üzenet kézhezvétele után térj vissza Cadence-be a hárfáddal együtt!

A kacifántos kézírásos üzenet végén ott állott a sziget keleti része felett uralkodó Alastair Tamerlaine pecsétgyűrűje sötétvörös tintával, ami a kérést valójában parancssá változtatta. Miután egy évtizedig alig-alig volt bármiféle kapcsolata a klánjával, Jacket most egyszerre hazarendelték.

– Te egy Tamerlaine vagy, ugye? – kérdezte a halász, és visszaadta neki a levelet. Jack csak későn jött rá, hogy a férfi valószínűleg írástudatlan lehetett, de a címert akkor is felismerte.

Jack bólintott, és a halász erre figyelmesen tanulmányozni kezdte az arcát. Jack jól viselte a vizsgáldását: pontosan tudta, hogy nincs semmi rendkívüli a külsejében. Magas volt, és vékony testalkatú, mintha évek óta kevesebbet evett volna a kelleténél, az arcéle markáns, a megjelenése hajthatatlan büszkeségről árulkodott. A szeme sötét volt, a haja barna, a bőre sápadt, sőt, fakó, mert sok-sok órát töltött zárt térben, tanítással és zeneszerzéssel. A szokásos szürke in-

get és nadrágot viselte, azzal a különbséggel, hogy most ezek foltosak voltak a zsíros kocsmái ételektől.

– Úgy nézel ki, mintha közülünk való lennél – állapította meg a halász.

Jack nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e ennek vagy inkább sértésnek tekintse.

– Mi az ott a hátadon? – firtatta a halász, az egyetlen táskára szegezve a tekintetét, amelyet Jack poggyászként cipelt magával.

– A hárfám van benne – felelte Jack szűkszavúan.

– Akkor ez már mindent megmagyaráz. Azért jöttél ide, hogy tanulhass?

– Igen. Bárd vagyok. A faldare-i egyetemen tanultam. Nos, akkor... Átvinnél a szigetre?

– Igen, némi fizetségért cserébe.

– Mennyit kérsz érte?

– Nincs szükségem a pénzedre. Egy Cadence-ben kovácsolt tört kérek cserébe – felelte a halász. – Olyan mágikus tört szeretnék, amivel bármit elvághatok. Köteleket, hálókat, pikkelyeket... amivel a vetélytársam szerencsesorozatának is véget vethetek.

Jacket nem lepte meg, hogy a fickó egy mágikus pengét kért tőle. Ilyesmit csak Cadence szigetén lehetett kovácsolni, és borsos árat szabtak érte.

– Igen, ezt el tudom intézni neked – felelte végül, mindössze pillanatnyi kétkedés után.

Kutatott az emlékezetében, és eszébe jutott az édesanyja ezüstmarkolatú törje, amelyet mindig az oldalán tartott a hüvelyben. Bár igazság szerint Jack még egyszer sem látta, hogy használta volna. De tudta, hogy a tör varázserejű; mágikus mivolta akkor is nyilvánvaló volt, ha az ember rá sem nézett. Mindig is lágy homály derengett körülötte, mintha a tűz fényét kalapálták volna az acélpengéjébe.

Azt nem tudhatta, hogy mennyit fizetett az édesanyja Una Carlow-nak, hogy készítse el neki a tört. Ahogyan azt

sem tudta, mennyit vesződhetett Una a penge megmunkálásával.

Jack kinyújtotta a kezét. A halász belecsapott a tenyerébe, és megrázta.

– Rendben – mondta. – Akkor holnap hajnalban indulunk.

Ismét be akarta csukni az ajtót, de Jack nem volt hajlandó visszahúzni a lábát.

– Már most el kell indulnunk – mondta. – Amíg sötét van. Ez a legbiztonságosabb időpont az átkelésre.

A halász szeme elkerekedett.

– Megőrültél? Akkor sem kelnék át éjszaka azokon a vízeken, ha száz mágikus törrel fizetnél érte!

– Bíznod kell bennem! – felelte Jack. – Lehet, hogy napközben a hollók hozzák-viszik az üzeneteket a földesuraknak, és az árucserre zökkenőmentesen megvalósul az új évszak első napján, de éjszaka a legjobb átkelni, amikor az óceán visszatükrözi a hold és a csillagok fényét.

Amikor könnyű lecsillapítani a víz szellemeit, tette hozzá Jack gondolatban.

A halász csak hápogott. Jack pedig várt és egyre csak várt – ha szükséges, akkor akár egész éjjel és másnap is ott állt volna –, és a halász nyilván megérezte az eltökéltségét. Megenyhültek az arcvonásai.

– Rendben van. Akkor két cadence-i törért cserébe átviszlek ma éjjel a vízen. Találkozunk a csónakomnál néhány perc múlva! Ott találod a parton, a jobb szélső kikötőhelyen.

Jack a vállá fölött hátrapillantott a sötétségbe borult rakpartra.

Gyér holdfény csillant meg a hajótesteken és az árbócokon, és a tekintetével megkereste a szerény méretű halászhajót, amely valaha a fickó apjáé volt. Azt a csónakot, amellyel ő maga annak idején átkelt ide.

Lement a lépcsősoron, és hallotta az ajtó csukódását maga mögött. Egy pillanatra elgondolkodott, lehetséges-e,

hogy a halász átveri, és csak azért egyezett bele, hogy végre megszabadulhasson tőle és eltűnjön a tornácáról. De végül felülkerekedett benne a jóhiszeműség, és fürge léptekkel haladt a rakpart felé. A szél olyan erővel fújt, hogy szinte ledöntötte a lábáról, miközben a nedves úton lépkedett.

Felfelé irányította a tekintetét, a sötétséget fürkészve.

Az óceánra hullámozó, ezüstös ösvényt rajzolt az égi fény, amelyet a halásznak követnie kellett, hogy elérje Cadence szigetét. A sarlós hold mosolygó szájként világított az égen, körülötte szeplőkként sorakoztak a csillagok. Az lett volna az ideális, ha teliholdkor kelnek útra, de Jack nem várhatott addig.

Fogalma sem volt róla, miért rendelte haza Kelet Ura, de érezte, hogy nem számíthat örömteli találkozásra.

Úgy tűnt, mintha már egy órája várakozott volna, mire megpillantotta a közeledő lámpás fényét. A halász a széllel dacolva, kissé görnyedt testtartással lépkedett, viaszosvásznon köpönyeget viselt, az arcvonásai mogorva fintorrá torzultak.

– Nagyon ajánlom, hogy álld az adott szavad, bárd! – mondta. – Két cadence-i tört kérek ezért a sok fáradságért.

– Igen, nos, tudni fogod, hol találsz meg, ha megszegném az ígéretemet – mondta Jack nyersen.

A halász elkerekedett szemmel nézett rá, az egyik szeme nagyobbak tűnt, mint a másik. Aztán engedékenyen biccentett a csónakja felé, és azt mondta:

– Szállj be!

Jack megtette első lépést, hogy maga mögött hagyhassa a szárazföldet.

Az óceán eleinte barátságtalan volt.

Jack a csónak szélébe kapaszkodott, és felkavarodott a gyomra, miközben a hajó bizonytalanul táncolva meredeken emelkedett és süllyedt. A hullámok korbácsolták őket minden irányból, de a derék halász határozott kézzel eve-

zett, így egyre közeledtek a nyílt víz felé. Követte a holdfény rajzolta ezüst hidat, pontosan úgy, ahogyan Jack javasolta. Az óceán hamarosan szelídebbé vált. A szél továbbra is üvöltött, de ez még mindig a szárazföld szele volt, és nem hozott magával mást, csak hideg sót a leheletében.

Jack a vállá fölött átpillantva, káprázó szemmel figyelte, ahogy Nagyabajom lámpásai apró fénypontokká zsugorodtak, és tudta, hogy mindjárt átteveznek a sziget felségvizeire. Úgy érezte, mintha Cadence tekintete megtalálná őt a sötét-ségben, és rátapadna.

– Egy holttestet sodort a partra a víz úgy egy hónappal ezelőtt – szólalt meg a halász, kizökkenve Jacket az ábrándozásból. – És akkor mindannyian megrémültünk kissé Nagyabajomban.

– Tessék?

– A felpuffadt bőrén kék tetoválásokat láttunk, ennek alapján arra jutottunk, hogy egy Breccan lehetett. A kék kockás kabátját röviddel utána vetette ki a víz a partra. – A halász elhallgatott egy időre, de tovább evezett: a lapátok megbabonázó ritmust követve merültek el a vízben, majd emelkedtek ki belőle. – Átvágták a torkát. Gondolom, a klán valamelyik tagja művelhette ezt vele, aki aztán az óceánba vetette szerencsétlen párát. Hogy aztán mi takarítsuk el a mocskot, amikor a dagály a mi partjainkra sodorta ki a hullát.

Jack szótlánul bámulta a halászt, de futkározott rajta a csontjáig hatoló hideg.

Még ilyen sokévnnyi távollét után is elfogta a rémület az ellensége nevének hallatán. Mintha lándzsát döftek volna belé.

– Lehet, hogy az övéi közül művelte valaki ezt vele – szólalt meg Jack. – A Breccanok híresek vérszomjas szokásaikról.

A halász nevetett ezen.

– El merjem hinni vajon, hogy egy Tamerlaine elfogulatlan is lehet?

Jack elmesélhetett volna neki néhányat a portyázásokról szóló történetek közül. Arról, hogy a Breccanok gyakran lépték át a klánhatárt, és a téli hónapokban meglopták a Tamerlaine-eket. Fosztogattak és sebesülteket hagytak hátra, büntudat nélkül szedték a zsákmányaikat, és Jack úgy érezte, mintha füstként emelkedne benne felfelé a gyűlölet, amikor arra gondolt, hogy fiatal fiúként mennyire félt tőlük.

– Hogyan kezdődött az a viszály, bárd? – folytatta a halász. – Emlékszik közületek egyáltalán valaki még arra, hogy miért gyűlöltek egymást, vagy egyszerűen csak követitek az utat, amit az őseitek mutattak nektek?

Jack sóhajtott. Nem vágyott másra, mint arra, hogy gyorsan, *csendesen* és feltűnés nélkül átkelhessen a vízen. De igen, ismerte a történetet. Régi, vértől csöpögő monda volt, amely úgy változott, mint a csillagképek, attól függően, hogy ki volt az, aki elmesélte – a keletiek vagy a nyugatiak, a Tamerlaine-ek vagy a Breccanok. Eltűnődött ezen a kérdésen.

A hullámok sodrása csillapodott, és a szél zúgása simogató suttogássá mérséklődött.

Még a hold is lejjebb ereszkedett mostanra, és alig várta, hogy megossa vele a legendát. A halász is érezte ezt. Hallgatásba burkolózott, és lassabb tempóban evezett tovább, várva, hogy Jack belekezdjen a történetbe.

– Már a klánok előtt is éltek ott népek – kezdte Jack. – A föld, a levegő, a víz és a tűz szellemei. Ők biztosították az életet és az egyensúlyt Cadence szigetének. De a szellemek hamarosan magányossá váltak, és befáradtak abba, hogy csak a saját hangjukat hallják és csak a saját arcukat látják. Az északi szél eltérített egy hajót az útirányától, így az a sziget szikláinak ütközött. A roncsok között egy ádáz és gőgös klán, a Breccan tagjai voltak, akik új földet kerestek, amelyet birtokba vehetnek. Nem sokkal később a déli szél is eltérített

egy hajót az útvonaláról, és ennek a legénysége is megtalálta a szigetet. Ők voltak a Tamerlaine klán, és hazát alapítottak maguknak Cadence-en. A szigeten egyensúly alakult ki közöttük, nyugaton a Breccanok telepedtek meg, keleten pedig a Tamerlaine-ek. A szellemek pedig megáldották a kezük munkáját. Kezdetben minden békés volt. De a két klán között hamarosan sokasodtak a viták, amelyek dulakodásba fulladtak, egészen addig, míg a levegő sűrű nem lett a háborús feszültségtől. Joan Tamerlaine, aki Kelet Úrnője volt, azt remélte, hogy a sziget két felét egyesítve elejét tudja venni a konfliktus kirobbanásának. Beleegyezett, hogy házasságra lép a Breccan klán fejével, hogy a klánok között – nézeteltéréseik ellenére – fennmaradjon a béke, és hogy a példájával ösztönözze őket arra, hogy empátiát mutassanak. Amikor Fingal Breccan meglátta Joan szépségét, úgy döntött, hogy ő is harmóniát szeretne. Gyere, légy a feleségem – mondta a lánynak –, és egyesítsük a klánjainkat! Joan feleségül ment Fingalhoz, és Nyugaton telepedtek le együtt, de ahogy teltek-múltak a napok, Fingal egyre csak halogatta a hivatalos békeszerződés megkötését. Joan hamarosan rádöbbsent, hogy a Breccanok szokásai merevek és embertelenek, és hogy ő maga képtelen alkalmazkodni hozzájuk. A vérontás miatt kedvét és reményét veszelve próbálta népszerűsíteni a keletiek szokásait, abban reménykedve, hogy azok meghonosodnak majd Nyugaton is. És így elterjed a jóság a klán körében. Fingal azonban dühös lett rá emiatt, mert úgy gondolta, hogy csak az a célja, hogy meggyengítse a Nyugatot, és nem volt hajlandó tudomást venni a Tamerlaine szokások népszerűségéről. Nem telt el sok idő, és a béke már csak egy vékony hajszálon függött, Joan pedig rájött, hogy Fingalnak esze ágában sincs egyesíteni a sziget két felét. Más volt az, amit mondott neki, és megint más, amit a háta mögött művelt. A Breccanok portyázni kezdtek Keleten, és fosztogatták a Tamerlaine-ek tanyáit. Joan, aki egyre jobban vágyott haza, és meg akart szabadulni Fingaltól, hamarosan útra

kelt, de csak a sziget közepéig jutott, mert Fingal utolérte. Veszekedtek, sőt, párbajozni kezdtek egymással. Joan előhúzta a törét, hogy elszakadjon tőle: nevében, fogadalmával, testben és lélekben, de a szívében nem, mert az sosem volt Fingalé. Joan csak egy apró vágást ejtett a férfi torkán, azon a helyen, ahová egyszer csókot lehelt rá éjszaka, miközben a Keletről álmodozott. Az apró seb gyorsan kiszívta Fingal erejét, olyannyira, hogy érezte, ahogy kiszáll belőle az élet. Amikor elesett, magával rántotta Joant is, a saját törét a nő mellkasába döfve, hogy átszúrja a szívet, amelyet sohasem tudott kiérdemelni. Megátkozták egymást és a klánjaikat, és egymásba fonódva lehelték ki a lelküket, egymás véréből foltosan, azon a helyen, ahol a kelet találkozik a nyugattal. A szellemek érezték ezt a szakadást, ahogy megvonódott a klánok határa, és a föld magába szívta a halandók véré, a viszályukat és erőszakos halálukat is. A béke ezennel egy távoli álommá vált, ezért folytatják a Breccanok a portyázást és a lopást, mohón követelve azt, ami nem is az övék, és ezért kénytelenek továbbra is védekezni a Tamerlaine-ek, torkokat elvágva és szíveket átszúrva a pengéikkel.

A halász közelebb hajolt hozzá, hogy jobban hallja a történetet, és abbahagyta az evezést. Amikor Jack elhallgatott, a férfi megrázta magát, és homlokát ráncolva ismét kezébe vette az evezőlapátokat. A sarlós hold továbbhaladt ívelő pályáján az égen, a csillagok tüze elhalványodott, a szél pedig üvöltöni kezdett most, hogy a történetmesélés véget ért.

Az óceán ismét erősen hullámozott körülöttük, miközben Jack a távoli szigetre szegezte a tekintetét, amelyet tíz hosszú év elteltével most először pillanthatott meg újra.

Cadence sötétebbnek tűnt, mint az éjszaka: árnyékként rajzolódott ki az óceánon, a csillagos ég háttere előtt. Hoszsan és szikáran nyújtózott el előttük, mint egy kiterült sárkány, amely a hullámok hátán alszik.

Jack szíve megremegett a látványtól, és ez árulkodó volt. Hamarosan ismét azt a földet fogja tapodni a lába, ahol

felnőtt, és nem tudhatta, most szívesen fogják-e látni vagy sem. Három évig még csak írni sem írt az édesanyjának.

– Ti mind elmebetegek vagytok, ez a véleményem – dünnyögte a halász. – Ez a sok ostobaság és a történeteitek a szellemekről.

– Te talán nem tiszteled a szellemek népét? – kérdezte Jack, de már tudta a választ. A szárazföldön nem éltek tündérszellemek. Csak az istenek és a szentek patinája csillogott a templomaik szentélyeiben.

A halász felfortyant.

– Láttál már szellemet a saját szemeddel, te fiú?

– Láttam már bizonyítékot a létezésükre – felelte Jack óvatosan. – Ritkán mutatkoznak a halandók szeme előtt.

Óhatatlanul eszébe jutott az a sok-sok óra, amit gyermekkorában a hegyekben barangolva töltött el, és alig várta, hogy elcsípjen egy szellemet valahol a pusztaságban. De ez persze sohasem sikerült neki.

– Szerintem ez humbug.

Jack nem válaszolt, miközben egyre közelebb siklottak a szigethez. Már látta a keleti sziklákon megtelepedett, aranylóan világító zuzmókat. Ezek jelezték a Tamerlaine-ek partvonalát, és ezt látva Jacket megrohanták az emlékek.

Eszébe jutott, hogy a szigeten minden különös volt: az egész világot áthatotta a mágia. Számptalan alkalommal megjárta már a partvidéket, hogy feltérképezze, de ezt Mirin mindig csalódottan és aggódva fogadta. Tény, hogy a szigeten lakó összes lány- és fiúgyermeket ellenállhatatlan erővel vonzották a partvidék örvényei, az áramlások és a titkos tengeri barlangok. Nemcsak nappal, hanem éjszaka is, amikor a zuzmók aranysárgán ragyogtak a sziklákon, mint ha a napfény maradványai lettek volna.

Arra lett figyelmes, hogy sodródniak. A halász evezett ugyan, de ennek ellenére elfordultak a zuzmóktól, mint ha valami a nyugati part sötét szakaszához rögzítette volna a csónakot.

– Mindjárt áthajózunk a Breccanak vizeire – jegyezte meg Jack, és érezte, hogy egy ijesztően nagy gombóc keletkezett a torkában. – Itt húzódik a felségvizeik határa, úgy-
hogy evezze kelet felé!

A halász nekiveselkedett, és Jack utasításának megfelelően irányította a csónakot, de csak fájdalmas lassúsággal tudtak haladni.

Valami nincs rendjén itt, döbbsent rá Jack, és abban a pillanatban, amikor felismerte, hogy baj van, a szél egyszerre csak alábbhagyott, az óceán felszíne pedig üvegszerűvé vált: olyan simának tűnt, mint egy tükör. Csend támadt, különös, fülsiketítő csend, amitől kirázta az embert a hideg.

Kopogást hallottak.

A halász abbahagyta az evezést, a szeme akkorára tágult, mint a telihold.

– Hallottad ezt?

Jack felemelte a kezét. *Maradj csendben*, akarta mondani, de magába fojtotta a szavakat, és várta, hogy ismét hallja a figyelmeztetést.

Kopp. Kopp. Kopp.

Érezte a kopogást a cipője talpán keresztül. Volt itt valami a vízben, egy lény, amely hosszú körmeivel kocogtatta a csónak hasát. Egy támadható, gyenge pontot kereshetett.

– Az istenek anyjára... – suttogta a halász, az izzadságcseppektől csillogó arccal. – Mi okozza ezt a zajt?

Jack nyelt egyet. Érezte, hogy gyöngyözik a homloka a verejtékcseppektől, és a feszültség megfeszítette az izmait, mint egy-egy hárfahúrt, miközben fülelt. Alatta a karmok továbbra is kopogtatták a csónak alját.

A szárazföldlakó megvető hozzáállása volt az oka. Korábban megsértette a víz szellemnépét, akik most minden biztonnal összegyűltek körülöttük a tenger tajtékjában, hogy meghallgassák Jack legendáját. És most mindketten megfizetnek ezért: elsüllyedhet velük a csónak, és hullámsírban lehetik halálukat.

– Tiszteled te a szellemeket? – kérdezte Jack halkán, a halászra szegezve a tekintetét.

A férfi csak tátozott válasz helyett, majd átcikázott az arcán a félelem.

Elkezdte irányba fordítani a csónakot, majd nagy, lendületes csapásokkal vissza, Nagyabajom felé kezdett evezni.

– Mit csinálsz? – kiáltott fel Jack.

– Nem megyek tovább – jelentette ki a halász. – Nekem az égadta világon semmi közöm a szigetetekhez, és ahhoz, amik kísértének ezeken a vizeken, akármik is legyenek azok.

Jack összehúzott szemmel nézett rá.

– Volt egy megállapodásunk.

– Vagy kiugrasz a csónakból, és kiúszol a partra, vagy velem jössz, vissza oda, ahonnan jöttünk.

– Akkor én meg csak háromnegyedig fogom készre kovácsoltatni a törjeidet. Mit szólnál hozzá?

– Tartsd meg mindet magadnak!

Jacknek torkán akadt a szó.

A halász már majdnem kievezett a sziget felségvizéből, és Jack innen semmiképp sem szeretett volna visszatérni a szárazföldre. Nem, amikor ilyen közel volt már az otthonához, amikor láthatta a parton a zuzmókat, és érezhette a hegyek hideg, édes ízét.

Felállt és körbeforgott a csónakban, óvatlanul megbillegtetve azt.

Képes lenne úszva megtenni ezt a távolságot, de akkor ott kell hagynia a csónakban a köpönyegét és a ruháival teli bőrzsákokot.

És igaz, hogy kiúszhatna a partra, de akkor ellenséges vizeken kellene áthaladnia. És mindenképpen szüksége volt a hárfájára. Alastair, a klán feje kifejezetten kérte, hogy hozza magával. Gyorsan kinyitotta a zsákját, amelyben ott lapult a hárfája egy bőrtokba rejtve. A sós víz biztosan tönkretenné a hangszerét, de Jacknek támadt egy ötlete. Mélyebbre nyúl-

va a zsákjában megtalálta a Tamerlaine-kockás takaróját, amelyet egyszer sem viselt azóta, hogy elhagyta a szigetet.

Az édesanyja szötte neki még nyolcéves korában, amikor a sziget iskolájában időről időre ökölharcokba keveredett. Az anyja úgy varázsolta el a takarót, hogy beleszöött a mintájába egy titkot, Jack pedig örült, hogy sikerült eltörnie ellenfele kezét, amikor legközelebb megpróbálta gyomorszájon vágni őt.

Jack most a teljesen ártalmatlannak tűnő kockás szöttesre szegezte a tekintetét.

Puha volt, amikor leterítette a padlóra, viszont acélosan erősnek bizonyult, amikor valami érzékeny, sérülékeny dolgot kellett védenie, mint a szív vagy a tüdő. Vagy mint most, ebben a kétségbeejtő helyzetben, egy hárfát, amelyet a víztől kellett megóvnia.

Jack gondosan bebugyolálta a hangszerét a kockás takaróba, majd visszacsúsztotta a bőrtokba. Ki kell úsznia a partra, még mielőtt a csónakjuk ennél is távolabb sodródik a szigettől. Ledobta köpönyegét, magához ölelte hárfáját, és bevetette magát a vízbe. Az óceán olyan hideg volt, hogy az már fájt. A döbbenettől elakadt a lélegzete, miközben elmerült a vízben. Levegő után kapkodva rúgta felfelé magát a felszínre, a haja az arcára tapadt, kicserepesedett száját marta a só. A halász egyre távolodott tőle, a felszínen maga mögött hagyva a félelem hullámain.

Jack köpött egyet a szárazföldre lakó farvizébe, mielőtt a sziget felé fordult.

Imádkozott azért, hogy a víz szellemei jóindulatúan viseltessenek iránta, miközben tempózni kezdett Cadence felé. A tekintetét a fényes zuzmókra szegezte, és igyekezett mielőbb megérkezni a már biztonságos Tamerlaine-part sávjába. Igen ám, de abban a pillanatban, hogy taposni kezdte a vizet, a hullámok egyre magasabbra csaptak körülötte, ahogy a dagály kacagva visszatért. Az áramlat magával húzta, cibálta.

A félelem átjárta minden porcikáját és ott lüktetett az ereiben, amíg rá nem jött, hogy minden egyes alkalommal, amikor kicsapott karjaival a vízből, megtörte a felszínt. Amikor már harmadszor szívta tele a tüdejét levegővel, Jack érezte, hogy a szellemek játszadoznak vele. Ha meg akarták volna fojtani, akkor már rég megtették volna.

Hát persze, gondolta, és minden erejét bevetve úszott, miközben az óceán sodrása ismét magával húzta. Persze, gondolhatta volna, hogy nem lesz egyszerű a visszatérés.

Számítania kellett volna az ilyesfajta megpróbáltatásokra. Meghorzsolta a tenyerét egy zátony. A bal cipője leszakadt a lábáról. Egyik kezével magához ölelte a hárfáját, a másikkal pedig tapogatózott, remélve, hogy megtalálja a felszínt. Ezúttal csak a vizet markolta, amely az ujjai körül fodrozódott. A sötétben meresztgette a szemét, körbekémlelt, és megijedt, amikor megpillantott egy csillogó pikkellyekkel borított nőalakot, aki elsuhant mellette a vízben. Hosszú hajtincsei csiklandozták Jack arcát. Megborzongott, és kis híján megfélemezett arról, hogy úsznia kell.

A hullámok végül megelégtették a kínlódását, és kiköhögték egy homokos partszakaszra. Ez volt az egyetlen kegyes gesztus, amit kapott tőlük. Kivetődve a partra kúszni kezdett a homokban. Azonnal tudta, a zsigereiben érezte, hogy most már a Breccanok földjén van, és érezte, ahogy a gondolattól megolvadtak a csontjai, mintha viaszból lettek volna. Beletelt egy kis időbe, mire feltápáskodott és erőt vett magán.

Már látta a klán határvonalát. A parton fogsorként sorakozó sziklák jelezték, és egészen az óceánba futottak, ahol egyre csökkent a magasságuk, és végül elnyelte őket a mélység. Nagyjából egy kilométerre lehetett még, és a zuzmó távoli fénye arra intette, hogy siessen, ahogy csak tud.

Jack futásnak eredt, egyik lába csupasz és dermedt volt, a másik a vizes cipőben cuppogott. Uszadékfákat kerülgetve rohant, el egy kis örvény mellett, amely úgy csillogott, mint

egy álom, amelynek szövete mindjárt felszakad. Átkúszott egy sziklaív alatt, átkapaszkodott egy másikon, amelyen mohák redőztek, és végül elérte a klán határvonalát.

Áthúzta magát az óceáni ködtől nedves sziklákon. Levegő után kapkodva, botladozva közeledett a Tamerlaine-ek területéhez. De végre fellélegezhetett. Megállt a homokban, és mélyen, lassan teleszívta a tüdejét levegővel. Az egyik pillanatban még csend és nyugalom honolt körülötte, amit csak a dagály zúgása tört meg. Na de a következő pillanatban? Jacket ledöntötte valami a lábáról. Elterült a földön, a hárfája pedig elrepült. A fogai az ajkába mélyedtek, és küszködött az őt kézben tartó valaki súlya alatt. Kétségbeesésében, hogy sikerüljön elérnie a Tamerlaine-földet, teljesen megfélekezett a Keleti Őrségről.

– Megvagy! – kiáltotta a támadója, aki valójában inkább egy vakbuzgó legénynek tűnt.

Jack levegő után kapkodott, de nem találta a hangját. A mellkasára nehezedő súly egyszerre csak felemelkedett, és érezte, hogy két kemény kéz kapaszkodik bokájába, mintha vasbilincs zárult volna köré, és elkezdte vonszolni a parton. Kétségbeesetten lenyúlt, hogy visszaszerezze a hárfáját.

Nem volt kétsége afelől, hogy fel kell majd mutatnia Mirin kockás takaróját, hogy bizonyítsa, kicsoda is ő, mivel Kelet Urának levele ott lapult a köpönyegében, amelyet a csónakban hagyott. De túl nehéznek bizonyult a karja. Magában füstölögve hagyta, hogy az illető magával cipelje.

– Megölhetem őt, kapitány? – kérdezte a Jacket vonszoló legény túlságosan is buzgó hangon.

– Talán igen. Hozd ide!

Az a hang. Mély volt, mint egy szakadék, és mintha még némi vidámság is bujkált volna benne. Borzasztóan ismerős volt, még ennyi év távollét után is.

Az én szerencsém már csak ilyen, gondolta Jack, és lehunyta a szemét, miközben érezte, hogy a homok marja az arcát. Végre megálltak, és kimerülten átfordult a hátára.

- Egyedül van?
- Igen, kapitány.
- Van nála fegyver?
- Nincsen, uram.

Csend támadt. Jack ezután csizmás léptek csikorgását hallotta a homokon, és érezte, hogy valaki közeledik felé. Óvatosan kinyitotta a szemét. Még a sötétben is felismerte, jöllehet az ő arcát csak a csillagfény világította meg. Amikor felnézett rá, a csillagképek koronaként ragyogtak Torin Tamerlaine feje körül, aki Jackre szegezte a tekintetét.

– Add ide a tört, Roban! – adta ki az utasítást Torin, mire Jack döbbenete rémületté változott. Torin nem ismerte fel őt. De miért is kellett volna felismernie?

Amikor Torin legutóbb látta őt és beszélt vele, Jack mindössze tízéves volt, és jajveszékelt, mert tizenhárom bogáncstüske fúródott az arcába.

– Torin – zihálta Jack.

Torin megtorpant, de a tör már a markában volt.

– Mit mondtál?

Jack zihálva feltartotta a kezét.

– Én vagyok az... Jack Tam... erlaine.

Torin megdermedt. Mintha sziklává változott volna. Nem mozdult, a penge ott lebegett Jack fölött, mint egy baljós előjel, ami mindjárt lesújt rá.

Aztán elkiáltotta magát:

– Hozz nekem egy lámpást, Roban!

A legény elszaladt, majd egy lámpást lóbálva a kezében visszatért.

Torin elvette tőle és odatartotta Jack arca elé, hogy megvilágítsa a vonásait. Jack hunyorgott a fénytől. Vér ízét érezte a nyelvén, a szája egyre nagyobbra dagadt, ahogyan a megalázottsága is egyre erősödött, miközben várt.

– A szellemekre! – szólalt meg Torin. Elhúzta Jack arca elől a lámpást, fényfoltokat hagyva a látómezejében. – Ezt nem hiszem el.

Bizonyára meglátta az arcán a nyomait annak a fiúnak, aki Jack tíz évvel ezelőtt volt. Egy örökké elégedetlen, sötét szemű fiú. Torin Tamerlaine hátravetette a fejét, és elnevette magát.

– Ne csak feküdj ott! Állj fel, hadd nézzelek meg alaposabban, fiam! – mondta.

Jack vonakodva ugyan, de eleget tett Torin kérdésének.

Felállt, és lesöpörte a homokot csuromvizes ruhájáról, és összerezett, mert égett a tenyere. Halogatta az elkerülhetetlent, mert félt ránézni az őrré, aki egykor a példaképe volt.

Jack lepillantott felemás lábfejeére, nézte a vágott sebeket a kezén. Eközben érezte, hogy Torin tekintete rászégeződik, és végül reagálnia kellett rá. Meglepődve állapította meg, hogy most már egyforma magasak voltak. De több hasonlóságot nem mutattak egymással.

Torin termete tökéletesen megfelelt a szigetlakók életformájának: széles vállú és vastag derekú volt, izmos, enyhén hajlott lábakkal és duzzadó izmú karokkal. A tenyere hatalmas volt, a jobb kezében még mindig lazán fogta a tör markolatát, az arca szögletes, és takarosán nyírt szakállat viselt. Kék szeme tágra nyílt, az orra görbe volt, mintha sokat verekedett volna. A haját hosszúra növesztette, és két copfban hátrafogva viselte. Olyan szőke volt, mint a búzamező, akár még éjfélkor is.

Ugyanazokat a ruhadarabokat viselte, amelyekre Jack emlékezett: sötét, térdig érő gyapjúunikát, ezüsttel szegett bőrmellényt, a mellkasára pedig egy barna-vörös takarót terített, amelyet egy Tamerlaine-címeres brossal fogott össze. Nadrágot nem viselt, hasonlóan a szigeten lakó sok-sok férfihoz. Torin a szokásos, térdig érő, nyers bőrből varrott csizmát hordta, amelyet rászabtak a lábára, és bőrszíjakkal fűzött össze.

Jack szerette volna tudni, vajon Torin mit gondolhatott róla. Talán azt, hogy túlságosan sovány, vagy egyenesen

gyengének és véznának látta őt. Hogy túl sápadt a négy fal között végzett sok ülőmunka miatt. Hogy az öltözéke szürke és rémséges, a szeme pedig túl fakó.

Torin azonban helyeslően bólintott.

– Ugyancsak megnőttél, fiam. Hány éves is vagy most?

– Idén ősszel töltöm be a huszonkettőt – felelte Jack.

– Jó, jó.

Torin Robanre pillantott, aki a közelükben állt, és Jacket tanulmányozta.

– Minden rendben van, Roban. Ő is közülünk való. Olyannyira, hogy ő Mirin fia.

Úgy tűnt, ez a fejlemény megdöbbentette Robant. Nem lehetett idősebb tizenöt évesnél. A hangja megbicsaklott, amikor felkiáltott:

– Mirin fia lennél? Gyakran mesél rólad. Te egy bárd vagy!

Jack óvatosan bólintott.

– Régen láttam már igazi bárdot – folytatta Roban.

– Igen, nos... – mondta Jack bosszankodva –, remélem, nem törted össze a hárfámat a klánhatárnál.

Roban arcáról lehervadt a féloldalas mosoly.

Mozdulatlanná dermedve állt, amíg Torin rá nem parancsolt, hogy kerítse elő a hangszert. Amíg Roban szófogadóan keresgélt, Jack követte Torint. Egy kis tábortűzhöz mentek, amelyet egy tengeri barlang szájánál raktak.

– Ülj csak le, Jack! – mondta Torin. Leoldotta magáról a kockás takarót, és átdobta a tűz fölé Jacknek. – Szárítsd meg!

Jack suta mozdulattal elkapta a takarót. Abban a pillanatban tudta, amint megérintette, hogy ez Mirin egyik mágikus szőtte.

Vajon Torinnak miféle titkát szólhatta bele? Jack ingerülten töprengett ezen, de túlságosan fázott és vizes volt ahhoz, hogy ellenálljon a kísértésnek. Magára terítette a kockás gyapjút, és kinyújtotta a kezét a tűz felé.

– Éhes vagy? – kérdezte Torin.

– Nem. Jól vagyok.

Jack gyomra még mindig kavargott az utazás megpróbáltatásaitól, a rettegéstől, hogy Breccan földre vetődött, és hogy Roban kis híján kiverte a fogait. Észrevette, hogy remeg a keze. Ez Torinnak is szemet szúrt, és odanyújtott Jacknek egy flaskát, mielőtt letelepedett volna vele szemközt a tűz mellé.

– Látom, hogy Nyugat felől érkeztl – jegyezte meg Torin hangjában csipetnyi gyanakvással.

– Sajnos igen – felelte Jack. – A fickónak, aki megígérte, hogy áthoz a csónakjával a szigetre, inába szállt a bátorsága. Nem maradt más választásom, mint átúszni ide, és az áramlat nyugatra sodort közben.

Jóízűen kortyolt a flaskából. A hangából főzött sör frissítően hatott rá, felkavarta a vérét. Ivott egy második kortyot is, és ettől nyugodtabbnak és erősebbnek érezte magát – tudta, hogy ez annak köszönhető, hogy ezt a sört itt, a szigeten főzték. Az itteni ételek és italok ízvilága tízszeresen felülmúlta a szárazföldiekét.

Torinra pillantott. Most, a tűz fénye mellett láthatta a kapitány címerét a brossán. Egy ugró szarvasmotívum volt az, rubinkővel a szemében. És egy sebhelyet is észrevett Torin bal tenyerén.

– Előléptettek kapitánnyá – állapította meg Jack.

Bár ebben nem volt semmi meglepetés. Torin már egészen fiatal kora óta a legkedveltebb őr volt.

– Három évvel ezelőtt – válaszolta Torin.

Az arca megenyhült, mintha a régi idők emlékei olyan közeliek lettek volna, mintha a tegnaphoz fűződnének.

– Amikor utoljára láttalak, Jack, akkor még...

– Tizenhárom tüske állt ki az arcomból – fejezte be a mondatot Jack. – A Keleti Őrség még mindig tartja ezt a szokást?

– Minden harmadik tavasszal, napéjegylenlőségkor. Viszont a tiédhez hasonló sérülést még sohasem láttam.

Jack a tüzet bámulta.

– Tudod, mindig is arra vágytam, hogy az örök sorába léphessek. Azt hittem, azon az éjszakán bebizonyíthatom, hogy méltó vagyok a Kelethez.

– Azzal, hogy beleesel egy bokor bogáncsba?

– Nem estem bele. Az arcomba nyomták a bogáncsokat. Torin gúnyolódott.

– És mégis kicsoda?

A kedves unokatestvéred, akarta válaszolni Jack, de eszébe jutott, hogy Torin mindennél jobban ragaszkodik Adairához, és valószínűleg úgy gondolta, hogy a lány sohasem viselkedne ilyen gonoszul.

– Nem olyasvalaki, aki érdekes lenne – válaszolta Jack, annak ellenére, hogy a napnál is világosabb volt: Adaira nem más, mint a Kelet Örökösnoje.

Már majdnem elkezdett kérdezősködni a lány iránt, de aztán jobbnak látta, ha mégsem teszi.

Jack évek óta nem foglalkozott azzal, hogy maga elé képzelje gyermekkori vetélytársát, de most biztosra vette, hogy Adaira házasságban él, és talán néhány gyermeke is van már.

Úgy gondolta, a lányt most még jobban szerethetik az emberek, mint fiatalabb korában. Miközben körülötte forogtak a gondolatai, Jacknek eszébe jutott, hogy hézagosaak az ismeretei. Fogalma sem volt róla, mi történt a szigeten, amíg ő távol volt, elmerülve a zenében. Azt sem tudta, miért hívta ide őt egyáltalán Lord Alastair. Nem is sejtette, hány portyára került sor azóta, és hogy a Breccanak továbbra is fenyegető veszélyt jelentenek-e, amikor beáll a jég.

Felbátorodva nézett Torin szemébe.

– Minden erre járót halállal sújtasz, aki átlépi a klán határvonalát?

– Nem öltelek volna meg, fiam.

– Nem ezt kérdeztem.

Torin hallgatott, de továbbra is farkasszemet nézett vele.

A tűz fénye táncolt robusztus arcvonásain, de nem volt benne megbánás, ahogyan a szégyen legkisebb jelét sem adta.

– Az attól függ. Néhány kóbor Breccant valóban képesek megtéveszteni a szellemek a maguk trükkjeivel. Ők valóban nem akarnak semmi rosszat. Mások csak felderíteni szeretnék a terepet.

– Portyáztak is mostanában? – kérdezte Jack attól rettegve, hogy most kiderül, vajon Mirin hazudott-e neki a korábbi leveleiben. Az édesanyja a nyugati vidék közelében élt.

– Tavaly tél óta egyetlen rajtaütés sem történt. De gondolom, hamarosan számítanunk kell rá. Amint beköszönt a hideg.

– Hol történt ez a legutóbbi portyázás?

– Elliotték tanyájánál – válaszolta Torin, de a tekintete éles volt, mintha most kezdené felfogni, mi mindenről nincs tudomása Jacknek. – Az édesanyád miatt aggódsz? Mirin tanyáját nem rabolták ki azóta, hogy még gyerekkorodban megtették.

Jack emlékezett erre az esetre, bár akkor még olyan zsenge korú volt, hogy néha azon tűnődött, talán csak álmodta az egészet. Egy téli éjszakán Breccanok egy csapata érkezett hozzájuk. A lovaik patáikkal összesározták a havat az udvaron. Mirin a házuk egyik sarkában tartotta Jacket akkor, egyik kezével a mellkasához szorította az arcát, hogy semmit se lásson, a másikkal pedig kardot forgatott. Jack fültanúja volt annak, ahogy a Breccanok mindent elvettek tőlük, amit csak akartak – télire tartalékolt élelmiszereket és jószágokat a tanyájukról, valamint néhány ezüst márkát is. Összetörték a cserépedényeiket, felborították Mirin hal-mokba rendezett szötteseit. Olyan gyorsan jöttek-mentek, mintha a víz alatt lennének, a lélegzetüket is visszatartva,

tudván, hogy csak néhány pillanatuk van, mielőtt megérkezik a Keleti Őrség.

Egyetlen ujjal sem nyúltak Mirinhez vagy Jackhez, sőt, nem is szóltak hozzájuk. Ők ketten jelentéktelenek voltak a szemükben. Mirin sem provokálta őket. Nyugodtan viselkedett, és mélyeket lélegzett közben, de Jack emlékezett arra, hogy hallotta a szívverését, és az olyan gyors volt, mint a madarak szárnycsapásai.

– Miért jöttél haza tulajdonképpen, Jack? – kérdezte Torin halkán. – Egyikünk sem gondolta, hogy valaha is visszatérsz ide. Feltételeztük, hogy új életet kezdtél bárdként a szárazföldön.

– Csak egy rövid látogatás erejéig jöttem vissza – válaszolta Jack. – Mégpedig Lord Alastair kérésére.

Torin felvonta a szemöldökét.

– Valóban?

– Igen. Te talán tudod, miért?

– Azt hiszem, igen – mondta Torin. – Szörnyű nagy bajba kerültünk. És ez a klán összes tagját érinti. Kivétel nélkül mindenkit.

Jack pulzusa egyre gyorsult.

– Nem tudom, hogyan tehetnék bármit is a Breccanok portyázásai ellen.

– Itt most nem is a portyákról van szó – válaszolta Torin. – A szeme olyan üveges volt, mintha lidércet látott volna közben. – Nem, itt most valami sokkal rosszabbról van szó.

Jack kezdte érezni, hogy a hideg átjárja a testét. Újra megtapasztalta a szigeten átélt félelmet: ott érezte az ízt a szájában. Ez felidézte benne azt, hogy milyen érzés teljesen elveszettnek lenni, amikor megmozdul alattad a föld. A tudat, hogy a viharok errefelé bármelyik pillanatban kitörhetnek. Hogy az emberek az egyik napon még jóindulattal viseltetnek irántad, másnap azonban esküdt ellenségeiddé válnak. Hogy személyes természetük úgy árad, akár egy folyó.

Ez a vidék azonban mindig is veszélyes és kiszámíthatatlan volt. A rettegés mellett csodák is virágzottak itt. Csak hogy ezidáig semmi sem készíthette fel őt előre arra, amit Torin szájából hallott most.

– A *mi* lányainkról van szó, Jack – mondta. – Akik mind egy szálig eltűntek.